

In Numărul următor:

Aventurile submarinului DOX

68

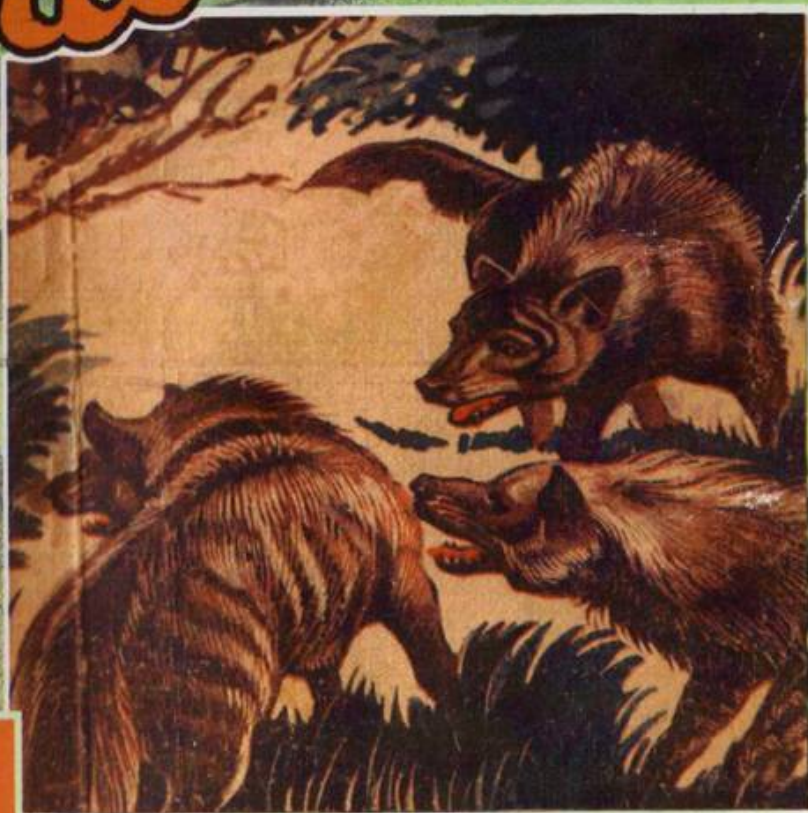
Domnița junglei

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Adventure Submarinului DOX

SERIE
NOUA

67

Prințul din Nepal

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 67

PRINȚUL DIN NEPAL.

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. LA CURTEA DIN NEPAL.

«— **MAIORUL VANDEB**, șeful poliției din orășelul de frontieră Bettia, predase lui Marian o scrisoare — începu doctorul Bertram, în timp ce stătea cu George în cabina sa de pe „Dox”.

— Din Katmandu — zise el — de sigur de la prințul Nepalului. Sen Thappa e un bărbat foarte cult, prietenos și nu mă îndoiesc ca te invită la el.

— Ei, am dreptate?

Marian deschisese scrisoarea și parcurse rândurile.

— Da, ai, dreptate, domnule maior — râse el — e într-adevăr o invitație din partea prințului.

— Ne scrie că vrea să ne mulțumească în persoană pentru faptul că am răpus „lupii din Tarai”. Și deoarece vorbește de vânători de elefanți și tigri, primesc cu dragă inimă invitația. De sigur că și tu, Robert?

— Mai încape vorbă! De mult vroiam eu să cunosc Nepalul.

— Bine. Atunci îi voi. Trimite prințului telegrafic, mulțumirile noastre pentru această invitație. Presupun că va trimite automobile la frontieră în întâmpinarea noastră.

— Mai mult ca sigur — încuviință Vander — prinții indieni pun mare preț pe cele mai scumpe mașini. Așa dar, ați renunțat la planul de a vizita Kașmirul?

— Deocamdată, da. Vom ajunge odată și odată noi și acolo. Nepalul este mai interesant căci n-a fost cercetat de nimeni încă.

— Așa e. Vă doresc petrecere frumoasă, domnilor; în primul rând... multe aventuri.

— Mulțumesc – râse Marian – din moment ce vom trăi aventuri nu ne trebuie alte petreceri. Așa dar, domnule maior, poate, că vizităm împreună Sumatra peste o lună când veți căpăta concediu. Spuneai că vrei să mergi cu noi într-acolo.

— Nu-mi iau înapoi cuvântul. Sunt cu draga inimă alături de dv.

La telegrama lui Marian sosi după câteva ceasuri răspunsul prin care ni se vestea că, vreo câteva mașini au și pornit spre graniță. Pe de altă parte, șeful poliției ne puse la dispoziție trăsurile până la frontiera lui North-West Provinces și peste o jumătate de ceas eram pe drum.

La graniță nu așteptarăm mult. Curând sosiri două automobile minunate, unul pentru noi trei, celălalt pentru bagaje. Primul ministru al prințului, Bhima, un indian mai în vârstă, inteligent, venise și el și ne întâmpină în numele lui Sen Thappa.

Călătoria fu minunată în luxoasele mașini. Ajunserăm cu bine la Katmandu, automobilele intrară în curtea imensă a palatului și opriră la o scară largă de marmoră albă. Acolo stăteau soldați înșiruiți pe două rânduri, care prezentară armele când urcarăm treptele.

Observai cu prilejul acesta că flăcăii aceștia aveau ochii mari și holbați. Aruncați o privire repede spre Pongo, care mergea alături de mine și cât pe ce să mă pufnească râsul.

Căci prietenul nostru Negru nu avusese parte încă de o astfel de primire și încurcătura în care se afla îl sili să facă o mută în stare să primejduiască parada în cinstea noastră...

Văzând cum stau lucrurile, îi dădui un ghiont puternic și el căută să se stăpânească. În capul scării ne aștepta un indian înalt și zvelt, ca de vreo treizeci de ani. Figură lui energică și îndrăzneată se putea spune că e frumoasă și ochii mari, întunecați, exprimau inteligență.

— Sen Thappa – se prezintă el într-o englezească fără cusur.

— Mă bucură mult cunoștința dvs.

Ne strânse mâna și nu-l uită nici pe Pongo, care fu iar stânjenit. Dar prințul îl privi pe Negru cu multă plăcere, ne zâmbi și zise:

— Am urmărit în ziare toate aventurile dv., domnilor și îmi dau lesne seamă cât vă este de prețios prietenul Pongo.

Urmați-vă, vă rog, vreau să vă arăt odăile ce v-am pus la dispoziție.

Prințul ne conduse la primul etaj al palatului! Ne arătă acolo trei încăperi mari, mobilate europenește, cu tot confortul modern.

— Peste o jumătate de ceas îmi voi îngădui să vă invit la masă – zise Sen Thappa cu amabilitate. Servitorii mei vor veni să vă ia.

Ne făcurăm toaleta în grabă, după ce ne îmbăiam și deoarece îmi mai rămăseseră câteva clipe de răgaz intrai în odaia lui Marian, care stătea la fereastră și privea îngândurat în curtea imensă.

— Încântător bărbat prințul, zisei eu, apropiindu-mă de el.

— Da – încuviință Marian, dus pe gânduri.

— De-aș ști numai ce are pe inimă!

— Ce, ai observat ceva? întrebai eu, mirat.

— Da, ochii lui erau uimitori de neliniștiți. Trebuie să fie muncit de ceva. Și cred că invitația lui e mai puțin de dragul vânătorii, cât pentru a-l ajuta în chestia ce-l frământă.

— Ar fi minunat! râsei eu.

— Mă gândeam să mă recreez puțin cu vânătoria, când colo, te pomenești că ne așteaptă noi aventuri!

— În privința asta soarta ne e favorabilă. Cine știe, poate devine interesantă de tot chestia. Aha! Se aude gongul, să vezi că acum se ivesc servitorii.

Chiar în aceeași clipă se auziră bătăi în ușă. Un indian intră în odaie și înclinându-se în fața noastră ne rugă să-l urmăm.

Într-o sală mare de la parter, cu mobile vechi orientale minunat sculptate, găsirăm adunați o mică societate.

Sen Thappa făcu prezentările: erau mai toți miniștrii săi și slujbași înalți. Deoarece Pongo se împotrivi cu îndârjire să ia masa cu noi, prințul îi trimise mâncarea în odaia lui. Sen Thappa luase loc între noi. Era singurul care purta haine europenești și numai pe cap avea un turban alb cu o minunată agrafă din diamante. Ceilalți purtau vestimente albe indiene.

Convorbirile se urmară în englezește, limbă pe care toți o vorbeau fără cusur. Franțuzește vorbeau numai prințul și medicul său, un bărbat tânăr încă și care își făcuse studiile în Franța.

Cuvintele lui Marian mă făcură să fiu mai atent și-i privii cu multă băgare de seamă pe cei din jurul meu. Și observai într-adevăr că erau cu toții stăpâniți de neliniște, ca și cum se așteptau să se întâmple ceva.

Cu cât se apropia masa de sfârșit, cu atât ei deveneau mai turburați și nervozitatea lor mă molipsi și pe mine. Așteptam și eu acum să se întâmple ceva.

Și se și întâmplă, dar sub cu totul altă formă decât mă așteptasem: un servitor aduse prințului un pachetel nu mai mare ca o cutie de țigarete.

Observai atunci că Sen Thappa se cutremură și vorbi ceva în limba indiană cu servitorul, cu ton iritat. Iar lămuririle date de acesta păreau că nu-l mulțumesc de loc căci prințul devenea din ce în ce mai nervos.

În cele din urmă indianul care ședea lângă mine – un văr îndepărtat al prințului, cu numele de Dșang – se aplecă deasupra mesei și-i șopti lui Sen Thappa câteva cuvinte.

Prințul dădu din cap, rupse învelitoarea pachetului și sări în sus de pe scaun, ca zvârlit de un resort. Apoi întinse mâna și arăta celor de față obiectul micuț din pachet.

Eram dezamăgită. Dacă ar fi fost un șarpe veninos, aș fi priceput turburarea care-i cuprinsese acum pe toți. Însă nu era decât un tigru mic... sculptat din lemn.

Prințul izbuti să-și revie în fire, își trecu mâna peste frunte și se adresă deodată lui Marian:

— Domnule Farrow, îndrăznesc să te rog să ascuți o mică povestire, împreună cu prietenul d-tale Robert. Vreți să veniți în camera mea de lucru?

— Firește, Alteță – răspunse Marian, cu amabilitate.

— Eu am și... dar – se întrerupse el – asta vă voi povesti mai târziu.

Spre mulțumirea mea nu veniră decât Dșang și primul-ministru Bhima în cabinetul mobilat europenește al prințului.

Sen Thappa se lăsă într-un fotoliu și ne pofți să luăm loc în fața lui. Dșang și Bhima rămaseră în picioare în spatele nostru.

— Domnilor – începu maharadjahul – trebuie să vă mărturisesc sincer că nu v-am invitat numai de dragul vânătorii. Deoarece am auzit multe despre aventurile dv., mi-am zis că voi găsi poate în dv. un ajutor prețios. Sunteți dispuși să-mi dați concursul într-o chestiune misterioasă, poate chiar și foarte primejdioasă?

Marian păru că stă pe gânduri câteva clipe apoi răspunse:

— Alteță, ținta vieții mele e tocmai să lămuresc chestiile misterioase și pline de primejdii. Astfel că sunt gata să vă ajut în toate privințele. Spuneți-ne despre ce e vorba și cât despre prietenul meu Robert, garantez la fel ca pentru Pongo.

Prințul se înclină:

— Îți mulțumesc, domnule Farrow. Aflați că eu nu sunt prințul îndreptățit al acestei țări. Asta este Bahadur, unchiul meu, care se trage din vechea seminție a Radșpuzilor, care a domnit în Nepal până în veacul al optsprezecelea. Și n-aș fi ajuns pe tron, dacă acum trei ani ar fi dispărut subit unchiul meu Bahadur, care poartă numele de familie al lui Dșang Bahadur, marele reformator al țării noastre.

Sen Thappa ne privi întrebător. Aștepta probabil, să spunem ceva, dar eu nu voiam să-i iau cuvântul lui Marian și prietenul meu tăcea chitic.

După câteva clipe, prințul urmă:

— Dv., domnilor, cazul vi se pare fără însemnătate. Dar pentru țara noastră a fost de o însemnătate extrem de mare. Căci eu ajungând pe tron, marea clasă a Radșpuzilor mă învinovățește că l-am înlăturat pe unchiul meu, ca să devin domnitor. Și vă rog să mă credeți că nici prin gând nu mi-ar fi trecut să fac așa ceva.

Ne privi din nou cercetător și de data aceasta Marian zise:

— Alteță, pricep bine durerea dv. și fiți încredințat că vă voi ajuta cu dragă inimă dacă ne va sta în putere. Dar pentru asta trebuie să-mi explicați însemnătatea tigrului sculptat pe care l-ați primit astăzi.

— Da, domnule Farrow – răspunse Thappa – tocmai de aceea am dorit ajutorul dv. Această figurină este o amuleță veche a unchiului meu, pe care n-a dat-o niciodată din mână. Și din transmiterea acestei amulete constat lămurit că unchiul meu a mai trăit până acum, ba poate mai trăiește. Gândiți-vă însă, domnii mei, că de la dispariția lui au trecut trei ani. Credeți că mai poate fi în viață?

— Cred asta ne... Ba nu, nu cred de loc, zise Marian.

— De sigur, Alteță, au vrut să vă joace o festă.

— Nu, domnule Farrow, răspunse maharadjahul, nu e prima oară că primesc vești de la unchiul meu dispărut. Ați băgat de seamă poate că și în timpul mesei am fost cam neliniștit. Asta pentru că așteptam vreo veste privitoare la unchiul meu, căci în cursul acestor trei ani am primit la anumite intervale solii asemănătoare cu aceasta de astăzi. Așa dar, dovezi că unchiul s-ar mai afla în viață.

— Dar azi v-ați înspăimântat rău de tot, după cât am băgat de seamă, zise Marian.

— Bănuiesc, deci, că celelalte semne pe care le-ați primit aveau altă însemnătate.

— Ai dreptate, domnule Farrow, zise prințul, surprins. Am primit mereu până acum numai obiecte pe care unchiul meu le purta la el, dar care nu-i erau atât de prețioase, ca această

figurină care mi-a fost adusă azi. Până acum bănuiam adesea că unchiul meu ar fi fost omorât și transmiterea obiectelor erau mișcări de șah ale ucigașilor, ca să zic așa.

— De ce anume mișcări de șah? întrebă Marian.

— Sunt chestiuni de politică internă, domnule Farrow, pe care nu ți le pot explica deocamdată, răspunse prințul. Oricum, convingerea mea fermă e că sunt arătat drept ucigașul unchiului meu. Și dușmanii mei tainici vor să ridice împotriva mea poporul în felul acesta. Căci toate întâmplările care se petrec la mine chiar în cercurile cele mai restrânse, își fac drum în opinia publică.

— E lesne de priceput – zise Marian după câteva clipe.

— Căci pretutindeni sunt urechi care stau la pândă.

— Domnule Farrow, cred că ai priceput bine cum stau lucrurile. Eu...

Se întrerupse și chibzui câteva momente.

— Nu – zise el apoi – până acum m-am exprimat foarte nelămurit. Căci mie însumi toată situația îmi e nelămurită. Șovăiam mereu între presupunerile că unchiul trăiește sau e mort. Atunci cum se explică transmiterea obiectelor care te face să crezi că el ar mai fi în viață?

— M-am gândit la asta, Alteță – răspunse Marian – și după cum ați remarcat pe bună dreptate mai înainte, asta ar putea fi o măiastră mișcare de șah a dușmanilor dv., căci fără îndoială se va răspândi în popor părerea că însuși dv. ați fi autorul acestei solii, ca să treziți astfel credința că unchiul dv. mai e în viață, așa dar n-a fost ucis de dv.

Auzii un sunet slab, șuierător îndărătul nostru. Mă întorsei repede și observai o expresie întunecată pe chipul lui Dșang, care strigă înfuriat:

— Asta ar fi o uneltire drăcească.

— Firește – încuviință prințul.

— La asta nu m-aș fi gândit. Dșang, trebuie răspândită în popor presupunerea asta.

— Voi lua măsuri să se facă imediat, se grăbi să răspundă vărul prințului.

— Eu aș fi de părere să n-o faceți – zâmbi Marian – căci prin asta s-ar putea produce rezultatul contrar, dat fiind că oamenii hărăziți să ia contact cu poporul ar trebui să fie foarte dibaci și diplomați. Dacă sunt câtuși de puțin imprudenți, supușii dv., Alteță, ar putea lesne bănuși că vestea a fost răspândită chiar de dv. Și atunci bănuiala va spori, în loc să scadă.

— Foarte bine – zise prințul, recunoscător – mă bucur nespus că v-am fost de ajutor. Și ce mă sfătuiți acum?

— Deocamdată nu vă pot da nici un sfat, Alteță – răspunse Marian, îngândurat – căci trebuie să chibzuiesc bine asupra cazului. În primul rând e vorba să-i găsim pe ucigașii și chinuitorii unchiului dv. Bănuiesc că nu va fi prea lesne, însă.

Prințul zâmbi cu tristețe.

— Timp de trei ani n-am izbutit eu să fac asta, domnule Farrow – zise el – și aveam la dispoziție ajutoare câte vrei. În special vărul meu Dșang a organizat un serviciu de detectivi care și-a întins ițele peste întreaga țară.

— Și totuși n-a izbutit să dea de vreo urmă? întrebă Marian, îngândurat.

— Atunci înseamnă că avem o misiune foarte grea de îndeplinit. Mă mir însă că poporul a stat liniștit timp de trei ani. N-au izbucnit revolte niciodată?

— Ba da și situația mea e din ce în ce mai grea. Și când se va afla că am primit figurina cu tigrul a unchiului meu, se vor produce conflicte serioase.

— Ca prinț aveți însă puterea în mână și puteți înăbuși o eventuală revoltă. Vreau să zic, dacă trupele vă rămân credincioase. Și asta depinde de comandanți.

— Pentru asta aș fi în stare să garantez, zâmbi Sen Thappa – căci comandantul suprem al tuturor trupelor este vărul meu Dșang, aici de față.

— Așa da – încuviință Marian.

— Cu alte cuvinte, dacă se vor produce turburări n-aveți de ce vă teme. Și nădăjduiesc că voi izbuti să limpezesc în curând lucrurile.

Ultimele cuvinte le rosti atât de îngândurat, încât îl privii mirat. Lăsase capul în jos și părea să chibzuiască profund. Abia peste câteva minute tresări și zise:

— Vă rog să mă iertați, am chibzuit asupra unui punct.

— Am băgat de seamă, spuse prințul, zâbind.

— Poate că ai dat și de-o urmă, în gând.

— Se prea poate, deși e foarte îndrăzneț gândul meu. Dar voi urma drumul acesta, în nădejdea că mă va duce la izbândă.

— Și... ce anume vrei să faci acum? întrebă prințul.

— Să observ, zâmbi Marian. Toate că făptuitorul e imprudent și-mi dă el însuși dovada în mână. Apoi voi ști ce am de făcut.

— Asta cred, zise prințul, cu însuflețire.

— A! Tocmai îmi dă ceva în gând: sarcina d-tale îți va da răgazul să mă însoțești mâine la vânătoare. Mi s-a adus la cunoștință că în apropierea unui mic templu vechi s-au arătat

tigri. E cu puțință, deoarece templul acesta stă părăsit de, ani de zile în mijlocul junglei.

II.

O VÂNĂTOARE NEOBIȘNUITĂ.

— CE, VREI SA MERGI LA TEMPLUL LUI MAHA?

întrebă Dșang, aproape speriat.

— Da, răspunse prințul, surprins. De ce n-aș face-o?

— Sunt îngrijorat – zise Dșang, șovăitor – templul acela e atât de izolat! Cât de lesne ni s-ar putea întâmpla o nenorocire acolo, cu prilejul vânătorii.

— O nenorocire mi se poate întâmpla oriunde la vânătoare. Pe de altă parte as vrea să revăd templul vechi. Păcat că e părăsit după moartea lui Maha.

Dșang chibzui câțva timp apoi înălță din umeri și zise:

— Ei, da, ai dreptate. Oriunde ți se poate întâmpla ceva. Și dacă domnii te însoresc ai cea mai bună ocrotire. Îmi pare rău că nu pot veni și eu, căci am proiectai pentru mâine o vizită.

— E mai bine așa – zise prințul – căci dacă ai fi plecat și tu, dușmanii mei or putea întreprinde vreun act de violență.

— Foarte adevărat Atâta vreme însă cât sunt aici, nu vor cuteza. Iei cu tine și elefantul tău de vânătoare?

— Nu, voi trimite încă azi pe Schikarii mei într-acolo ca să construiască două madjamuri. De sigur că tigrii vor veni la iazul din spatele templului și atunci vom avea cel mai bun prilej să-i împușcăm.

— Felul acesta de vânătoare va fi prea banal pentru dumnealor – zâmbi Dșang – cred că sunt obișnuiți mai mult să atace tigru pe jos.

— Ba de loc – răspunse Marian – n-am căutat niciodată primejdia. Toate sălbătăciunile pe care le-am doborât de aproape ne-au atacat ele înainte de a avea noi prilejul să ne punem la adăpost. Mă bucur chiar de prilejul de a vâna din madjam, căci astfel am posibilitatea să-l observ pe tigrul dinainte.

Dșang zâmbi cam batjocoritor, dar tăcu.

— Care va să zică s-a făcut, zise prințul și se ridică.

— Mâine în zorii zilei pornim la drum. Voi îngriji eu de merinde, căci se poate întâmpla să întârziem până poimâine. Vine și Pongo al dv., nu?

— De sigur, nu va lăsa el să-i scape o vânătoare de tigri.

— Foarte bine; în cazul acesta v-aș ruga să vie în madjam-ul meu. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu el.

Asta era o mare cinste pentru prietenul nostru negru și eu mă bucuram mult, deși Dșang făcu o mutră cam mirată; ba chiar batjocoritoare.

— Domnilor – urmă prințul – firește că puteți umbla în voie prin palat. Presupun că asta v-ar face plăcere, deoarece spuneți doar că vreți să iscodiți.

— Vă mulțumesc, Alteță – răspunse Marian.

— Acum va trebui să mă iertați – zise Sen Thappa – mă așteaptă miniștrii.

Părăsirăm odaia și ne îndreptarăm spre încăperile noastre.

— Părerea mea e că acest caz nu e atât de simplu, zisei eu, ca să-l îndemn la vorbă pe Marian.

El zâmbi însă, dădu din umeri și zise doar.

— Da, tot ce se poate.

— Ai vreo bănuială sigură?

— Așa cred, Robert. Ceva sigur nu pot spune însă. Poate, ba chiar foarte probabil că vom avea diferite surprize în zilele următoare.

— Atunci ar fi mai nimerit, cred, să nu mergem mâine la vânătoare, zisei eu.

— Trebuie să mergem, altminteri rămâne prințul fără nici o apărare. Și tocmai acum plutește, poate, în cea mai mare primejdie. După cum spuneam, criza pare să se apropie.

— Te gândești la misterioasa transmitere a tigrului sculptat?

— Da. Și mai curios e că figurina a sosit odată cu noi.

Îl privii surprins pe prietenul meu.

— Crezi, așa dar, că potrivnicii prințului știau sigur că el ne va chema în ajutor?

— Cam așa ceva. Cel puțin se arată că prezența noastră grăbește deznodământul. Și de oarece e vorba de răpunerea lui Sen Thappa, firește că vom fi atinși și noi.

— Frumoasă afacere. Și ce vrei să faci împotriva?

— Trebuie să așteptăm până se vor arăta potrivnicii. Deocamdată am numai o bănuială, pe temeiul căreia nu pot întreprinde nimic însă.

Ajunserăm la odăile noastre și pășirăm înăuntru. Pongo stătea la fereastră, se întoarse și ne veni încet în întâmpinare. Când ne întâlnirăm în mijlocul odăii, ne șopti:

— Massers, aici nu bine, trebuie băgare de seamă.

— Ai observat ceva, Pongo? întrebă Marian.

Urișul trase o pânză de pe masa și văzurăm trei șerpi mici cu capetele zdrobite. Erau Krait-uri, șerpilor aceia extrem de veninoși care în India fac tot atâtea victime ca și cobrele.

— Drace! Unde au fost? întrebă Marian, agitat.

Pongo arată spre pat, apoi întinse capul spre odaia alăturată – (intraserăm în camera lui Marian, care se afla între celelalte două) – și răspunse:

— În așternutul de la Masser Bertram și Pongo.

— Și cum i-ai observat? întrebă mai departe Marian.

Urișul arată iar spre pat.

— S-a mișcat. Pongo cercetat apoi.

Prietenul meu deveni foarte serios. Rămase pe gânduri câțva timp, după aceea zise:

— În asemenea împrejurări e mai bine că am renunța la vizitarea palatului, căci lesne ne-ar putea nenoroci. Afară de asta nu trebuie să ne lăsăm camerele nesupravegheate.

— Dar mâine? întrebai.

— Suntem doar invitați la vânătoria de tigri!

— Îl vom ruga pe prinț ca în timpul acesta să puie un om de încredere în odăile noastre. Firește că-i vom povesti chestia cu șerpii.

— Va fi o surpriză frumoasă și pentru el, zisei.

— Pentru noi, chestia e o dovadă de interesul ce ni-l poartă domnii dușmani. Dacă se grăbesc atât de mult să ne facă seama, înseamnă că le stăm în cale.

— Fără doar și poate. Or fi auzit și ei de aventurile noastre și știu că am avut întotdeauna noroc în ceea ce am întreprins. Și vor să împiedece, de sigur, ca să avem noroc și cu ei.

— Cu șerpii am avut noroc. Sunt curios să văd ce va urma.

— Dar ia spune, ce facem acum? Rămânem toată ziua în cameră?

— E vorba numai de după-amiază și cred că e mult mai bine dacă rămânem aici. Sau poate vrei ca diseară să mai găsești câțiva șerpișori dintr-aceștia în patul tău?

— Nu – dar îmi spun că Pongo va veghea.

— De sigur, dar ce vrei să cauți în palat? Îți spuneam doar că ni se poate lesne întâmpla o nenorocire în vreme ce am vizita începerile. Cine să ne găsească dacă vom dispărea în vreo odaie depărtată a acestei clădiri imense?

— Dar bine, Marian, atunci dușmanii trebuie să fie prin apropierea prințului?

Prietenul meu arată cu un gest spre șerpi.

— Ei, da, așa e, încuviințai eu, asta e doar dovada cea mai bună. Știi, mie nu mi-a plăcut de loc ministrul acela care ședea cu două scaune la dreapta ta. Are o mutră întunecată și respingătoare, iar ochii lui au o expresie vicleană. Și adesea îl privea pe prinț pe furiș. Omul acesta îmi pare suspect.

— Asta e Siga, mâna dreaptă a lui Dșang în conducerea armatei. M-am informat la prinț în privința lui și Sen Thappa

n-a avut decât cuvinte de laudă pentru el.

— Prințul pare să fie un om foarte încrezător.

— Eu în locul lui i-aș lua la ochi pe toți miniștrii.

— N-ar face mare brânză cu asta. Pe temeiul unei simple bănuieli doar nu-i poate aresta sau executa pe toți.

— Nici noi nu facem mare treabă cu vorba, răsei eu. Mai bine mă duc în odaia mea și aștern pe hârtie ultima aventură.

— Bine și eu voi chibzui în liniște asupra celor ce avem de făcut.

Mă adâncii în lucru, fără să bag de seamă cum trec ceasurile. Rămăsei surprins când se ivi decodată un servitor al prințului și ne invită la cină. Intrând în odaia lui Marian, o găsii îmbâcsită cu fum de tutun, iar prietenul meu stătea la fereastră și privea țintă afară.

Tresări speriat când îi pusei mâna pe umăr – apoi însă râse și zise:

— Mi-am pierdut vremea visând, fără să ajung la vreun rezultat. De fapt am făurit multe planuri, dar nici unul nu face doi bani.

— Atunci tot eu am făcut treabă mai bună cu scrisul, spusei, răsând.

— Haide acum. Prințul ne-a chemat la cină.

Îi dădurăm de veste lui Pongo și ieșirăm pe coridor. Servitorul mai aștepta, să ne conducă în sala de mâncare și tocmai veneau alți doi servitori cu mâncarea pentru Pongo. Marian privi după ei când dispărură în odaie, făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să-i urmeze, apoi clătină capul și-l urmă pe servitorul care ne chemase.

Gestul său fusese ciudat, dar nu-i dădui mare importanță. Servitorul nu ne conduse acum în sala cea mare, ci într-o sufragerie mobilată europenește. La masă mai luau parte, afară de Sen Thappa, Dșang și primul-ministru Bhima.

Abia spre sfârșitul mesei Marian povesti, răsând, chestia cu șerpui găsiți în pat. Surpriza și mânia celor trei indieni era sinceră, căci îi observai atent. Dșang își exprimă furia în cuvinte aspre și amenință pe făptași cu tot soiul de morți, dintre care cea mai blândă era ciopârțirea în patru.

Sen Thappa îi făcu semn să tacă și zise:

— Domnilor, credeți-mă că acest caz îmi este cât se poate de neplăcut. Deoarece însă văd din asta cât de primejduită vă este viața, v-aș ruga să mă părăsiți. Nu doresc ca sprijinul ce mi l-ați făgăduit să-l plătiți, poate, cu viața. Dacă nu aveți nimic împotrivă, voi dispune să vie mașinile care să vă transporte îndărăt.

Cuvintele acestea ale prințului vădeau caracterul său nobil. Ne ridicarăm imediat și înclinându-ne, Marian zise:

— Alteță, apreciem bunătatea dv. și vă mulțumim. Dar noi v-am făgăduit ajutorul și nu ne speriem de astfel de nimicuri. În numele meu și al prietenului Bertram vă declar că de-acum ca vom lucra din toată inima spre a lămuri aceasta chestiune. Tocmai acum vom depune toate eforturile ca să-i demascăm pe dușmanii aceștia vicleni. Ar fi împotriva onoarei noastre să plecăm fără să facem nimic.

— Dacă așa stau lucrurile n-am încotro și trebuie să vă împlinesc dorința, zise Sen Thappa.

Se făcuse târziu când ne despărțirăm. Pongo ne mai aștepta și ne raportă că nu se întâmplase nimic.

Abia se iviseră zorile că furăm treziți. Cupă un dejun frugal coborârăm în curte unde ne așteptau cele două automobile.

Drumul mergea spre Sud. După vreo două ceasuri mașinile își încetiniră goana și șoferii priviră cu băgare de seamă de-a lungul marginii din dreapta a pădurii. Apoi automobilele opriră; un Schikari înalt stătea pe șosea și ridică mâna.

Sărirăm repede afară; din mașina a doua se iviră servitorii cu puștile și merindele. O potecă îngustă ducea în pădure.

— Domnilor – zise prințul – omul meu tocmai îmi raportează că a descoperit la eleșteu urme omenesti, care ieri, când au construit madjam-urile, nu erau încă. Să însemneze asta vreo primejdie pentru noi?

— Tot ce se poate – răspunse Marian – dar tot atât de lesne se poate să fie urma unui biet pelerin care venise la templu.

— Dar templul e pustiu de trei ani, zise prințul.

— De unde să se ivească, după atâta timp, un vizitator?

— O fi vreun credincios care crede că numai acolo ar găsi ispășirea păcatelor. Dar, precum spuneam, e numai o presupunere. Să considerăm însă că avem de-a face cu un dușman, așa că vom fi cu băgare de seamă.

— Atunci să mergem într-acolo, zise Sen Thappa și făcu un semn Schikari-ului.

Omul apucă îndată pe poteca îngustă iar noi îl urmarăm.

După vreo douăzeci de minute de mers, pădurea se luminează și deasupra copacilor se iviră zidurile înnegrite de vreme ale unui templu mic.

Ciudat că poteca ducea de-a dreptul spre lăcașul sfânt, dar la câțiva pași de ușa de intrare călăuza coti la dreapta. Aproape de tot de perete poteca ducea de jur împrejurul templului, apoi mergea vreo două sute de metri înainte și

sfârșea într-un luminiș mic, pe stânga căruia sclipea un eleșteu mic.

Când ne apropiarăm, trei indieni se lăsară jos din doi copaci înalți. Veniră repede spre noi și dădură prințului raportul. Sen Thappa clătină din cap, arătă apoi spre copaci și zise spre noi:

— Colo sus sunt construite cele două madjamuri. La început vroiam să aleg copacul acela din dreapta, dar acum văd că de aici ai un câmp de vedere mai larg. Luați vă rog locul acesta!

Primirăm propunerea. Predarăm servitorilor puștile grele și ne cățărăm cu îndemânare în copaci, cu merindele. Se putea întâmpla să fim nevoiți să rămânem acolo douăzeci și patru de ceasuri.

Când Pongo află că urma să rămâie cu prințul pe mica platformă, fu cât pe ce s-o ia la fugă și numai intervenția energetică a lui Marian îl hotărî să primească această cinste.

Înainte de a ne urca în madjamuri ne duserăm la eleșteu ca să examinăm urmele suspecte de picioare. Nenumărate urme de picioare de animale duceau spre apă și printre ele întipăriturile tigrilor așteptați. Și în mijlocul lor se putea observa adâncitura unui picior omenesc.

— O gheată ușoară, turtită, fără talpă – constată Marian – ceea ce înseamnă că e un băștinaș. Trebuie să fi făcut un drum lung ca să-și potolească setea la eleșteul ăsta primejdios. Poale că dăm de el în templu și se dovedește că e un biet pelerin.

III.

UNELTIRILE DUȘMANILOR.

— **N-ARE CE SA NE STRICE** – râse prințul – și cercetarea templului o putem face și după vânătoare. Ne urcăm acum sus în copaci? Altminteri se poate întâmpla să mai așteptăm mult.

— Eu sunt gata – zise Marian – deși aș fi vrut să-l urmăresc pe misteriosul pelerin. Dar dacă se mai află în templu nu ne va scăpa.. Când se înapoiază oamenii, Alteță?

Spunând asta arătă spre indienii care ne însoțeau.

— Vor aștepta afară pe șosea până voi trage cu trei gloanțe din pistolul meu. Acesta e semnul ca să vie să ne ia.

— Foarte bine, acu să ne urcăm în madjamuri.

Indienii le construiseră cât se poate de bine și când furăm sus puturăm cuprinde cu privirea luminișul și eleșteul. Dacă ar veni acolo tigrii să se adape, nu se putea să nu cadă în

mâinile noastre. Ne întinserăm în voie, puserăm puștile în poală și privirăm apoi spre celălalt madjam, unde stăteau Sen Thappa cu Pongo, vorbindu-și încetișor.

— Aș vrea să văd acum mutra lui Pongo, râsei eu – atât de încurcat nu cred să fi fost în viața lui. E cât se poate de frumos din partea prințului că și-l apropie în felul acesta.

— O face din interes pentru prietenul nostru negru și indirect ca să ne cinstească pe noi, răspunse Marian. În orice caz, sunt bucuros că Sen Thappa se află acum sub cea mai bună pavază. Niciun tigru și nici un dușman în două picioare nu va ajunge pe madjam, câtă vreme e Pongo acolo.

— Fără îndoială, încuviințai eu. Și în palat Pongo e o pavază prețioasă pentru noi toți. Te pomenești că dușmanii își dau seamă de primejdia ce-o prezintă el pentru dânșii și se gândesc să se scape de el în primul rând.

— Ușor nu le va fi, când e vorba de Pongo – râse Marian – eu unul n-aș vrea s-o încerc. Ah! – se întrerupse el și-mi puse mâna pe umăr – îl vezi?

Pe malul celălalt al eleșteului începură să se miște tufele, apoi ramurile din față se desfăcură și un tigru cât toate zilele scoase afară capul, apoi tot trupul.

Rămase nemișcat câteva clipe, rotindu-și privirea. Era o priveliște minunată și noi priveam țință, cu interesul cercetătorului.

„Stăpânul junglei” părea să se fi încredințat că nu e nici o primejdie prin apropiere. Întoarse încetișor capul spre tufele de unde ieșise și văzurăm cu uimire strecurându-se afară – un al doilea trup vărgat – probabil femeiușcă.

Cele două feline porni încetișor în jurul eleșteului. Probabil că malul celălalt era prea râpos și vroiau să se adape la locul care era aproape direct sub picioarele noastre.

Ajunseră acolo și tigrul începu și bea cumpătat în vreme ce tigroaica stătea îndărătul iui și își rotea privirea de jur-împrejur. Apoi se-ntoarse și luă el locul de paznic.

Acum trebuia să tragem, altminteri s-ar fi putut ca fiarele să dispară printre copaci. Privii pe furiș spre Marian care încuviință din cap și ridică încet pușca. După o învoială veche eu, care mă aflam la stânga, trebuia să trag în tigrul dinspre partea mea, adică în femeiușcă.

Ne aplecarăm trupurile înainte, cu puștile întinse, ca să putem ținti în capetele fiarelor.

Dar atunci trosniră deodată crengile pe care se sprijinea platforma noastră și... întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, madjamul se aplecă înainte. Nu mai puteam sări înapoi, dar știam că acum vom cădea direct în fața celor două

fiare, astfel că, în vreme ce începurăm să alunecăm pe platforma înclinată, slobozirăm câteva gloanțe la rând asupra tigrilor surprinși.

Dinspre madjamul prințului mai auzii câteva împușcături, apoi horcăitul tigrilor și după aceea ne prăvălirăm în mijlocul crengilor rupte, tocmai lângă cele două fiare care se zvârcoleau de moarte la pământ.

Prin faptul că o parte a platformei se prăbușise asupra noastră, eram împiedecați să ne rostogolim din această vecinătate primejdioasă și nici de sărit în sus n-aveam voie, ca să nu atragem luarea-aminte a fiarelor.

Căci deși erau rănite de moarte ne-ar fi putut sfâșia, totuși, cu furia ultimelor puteri. Prințul nu putea nici el să tragă, deoarece dacă gloanțele ar fi ricoșat, lesne ne-ar fi putut nimeri.

Lipit de pământ, acoperit pe jumătate de crengi, priveam încordat la tigrul care la un metru și jumătate de mine, smulgea iarba și o frământa cu labele. Părea să mă fi adulmecat, căci se ridică brusc și clătînându-se pe picioare își aținti ochii învăpăiați asupra mea.

Și iată-l întinzându-și picioarele dinapoi, pregătindu-se de săritură. Chibzuii fulgerător dacă n-ar fi bine să sar în sus și să-i slobod în cap câteva gloanțe de revolver.

Dar tocmai când mă pregăteam să aduc la îndeplinire gândul acesta, bunul nostru Pongo se ivi lângă fiară.

Ținea în mâna dreaptă cuțitul enorm pentru spintecat rechini și se repezi cu el la dușmanul grozav. Tigrul se-ntoarse cu greu. Bănuia probabil primejdia care-l păștea, dar nu mai avu răgazul să i se împotrivească, deoarece tăișul ascuțit al cuțitului îi și pătrunse în trup adânc de tot. Fiara se zvârcoli câteva clipe, horcăi sinistru, apoi rămase întinsă.

După isprava aceasta uriașul se îndreptă spre tigroaica rănită, care încerca și ea să se ridice. Cuțitul său se mai roti odată în aer și după câteva clipe fu răpusă și femeiușca.

Ieșirăm cu greu de sub crengi și ne ridicarăm. În vremea asta coborâse și prințul din madjamul său și se apropia de noi. Ne strânse călduros mâinile și zise:

— Domnilor, mulțumesc Atotputernicului că v-a îngăduit să scăpați cu bine din această primejdie mare. Am trăit clipe îngrozitoare când v-am văzut în situația aceea.

Privi cadavrele, celor doi tigri, apoi zise?

— Voi pedepsi aspru pe oamenii mei care prin neglijența lor au provocat această nenorocire. De altfel e pentru prima oară că se prăbușește un madjam.

Marian se aplecase și cercetase câteva din crengile rupte. Când se ridică zise cu ton serios:

— Alteță, oamenii dv. n-au nici o vină. Vedeți și dv., crengile au fost tăiate pe jumătate, cu fereastrăul. Și după toate probabilitățile, a fost un atentat îndreptat împotriva dv. căci la-nceput dv. vroiați să vă urcați pe acest madjam.

Sen Thappa privi înspăimântat suprafețele netede ale crengilor. Și pe mine mă trecu un fior căci era un atentat pus la cale cu o viclenie drăcească. Apoi mi se duse gândul la urma de picior, care dovedea că după construirea platformelor fusese un om în luminișul acesta unde de obicei nu călca nimeni. Fără-ndoială că făptuise crima în cursul nopții.

Tocmai când vroiam să-mi exprim părerea, zise Marian:

— Firește că acum trebuie să cercetăm templul, căci nu e exclus ca criminalul să fie acolo.

— Crezi așa dar cât fusese omul a cărui urmă se vede lângă eleșteul de aici? întrebai eu.

— Da, răspunse Marian. O fi iscodit pe când lucrau oamenii prințului și a aflat astfel că el va urca pe madjamul acesta.

— Voi chema îndată încoace pe Schikarii mei – zise Sen Thappa – după aceea vom putea cerceta cu amănunțime templul. Sau aveți cumva alt plan?

— Ma gândeam să cercetez singur templul – zise prietenul meu – căci se poate întâmpla ca criminalul să fie ascuns prin apropiere, să fi așteptat să vadă rezultatul crimei sale. Și dacă așteptăm prea mult aici, va găsi prilej de fugă.

— E drept ce spui d-ta – încuviință prințul.

— Voi slobozi acum cele trei gloanțe, apoi vom merge îndată la templu să-l cercetăm.

Prințul scoase pistolul și dădu semnalul învoit. Părăsirăm apoi luminișul și pornirăm spre vechiul lăcaș.

După sfatul lui Marian înconjurăm întâi clădirea, tot căutând urme. Mai ales sub ferestre cercetarăm pământul cu băgare de seamă, căci voiam să știm dacă misteriosul vizitator de la eleșteu intrase în templu. În pământul moale ar fi trebuit să se întipărească orice urma și când ne întâlnirăm la ușa de intrare – eu cu Pongo ocoliserăm partea stângă a templului, Marian cu prințul cea dreaptă – știam că nu se folosise de nici o fereastră spre a intra, căci nu găsiserăm nici o urma.. Și nici la singura ușa a vechiului lăcaș, în fața căreia stăteam acum, nu se vedea nici o întipăritură de picior.

— Păcat – zise Sen Thappa – nu cred să mai aibă rost cercetarea.

— Clădirile vechi au întotdeauna tainele lor – zise Marian, dus pe gânduri – și dacă vreun om se ține ascuns pe aici nu se poate să nu le cunoască.

— Ai dreptate, încuviință prințul.

— Nu m-am gândit la ganguri secrete. De sigur că sunt pe aici mai multe chiar. Dar n-ar fi bine să așteptăm până vor veni Schikarii mei? Ar putea împresura templul pe o distanță mare.

— Bine ziceți! făcu Marian. Și eventual ne-ar putea elibera dacă am cădea în vreo cursă.

Trebuia să ne așteptăm la toate. Fără voie privirea mea alunecă deasupra ferestrelor și deodată mi se păru că zăresc un cap omenesc îndărătul uneia din ele. Tocmai vroiam să atrag atenția celorlalți, când Pongo zise:

— Massers, acolo cap.

Spunând asta arătă spre fereastra cu pricina.

— Am observat și eu – întării eu – așadar tot se află un om înăuntrul templului.

— Minunat, zise Thappa, frecându-și mâinile.

— A! Uite că vin și Schikarii, zise Marian în aceeași clipă.

— Alteță, ar fi bine să-i instruiți pe oameni în așa fel ca patru din ei să împresoare templul la distanță mare, iar ceilalți doi să se ațină în apropierea intrării, ca să ne poată veni în ajutor când vom fi în primejdie.

Prințul stătu de vorbă cu indienii inteligenți și puternici, care se înclină în tăcere și își luară locurile. Apoi ne apropiară cu băgare de seamă de intrarea templului.

O ușă grea de bronz, cu ornamente minunate, se ivi înaintea noastră, înverzită de vreme. Marian și ridicase mâna ca să apese pe clanță, dar se opri, șovăitor. Apoi se-ntoarse spre Pongo și-l rugă în șoaptă să-i taie dintr-o tufă apropiată o creangă lungă și trainică.

Cu bățul gros și lung de vreo doi metri pe care Pongo îl aduse curând Marian apăsă în jos clanța și deschise ușa.

— Foarte bine – șopti prințul, cu admirație – s-ar fi putut ca în clanță să fie ascuns un ac otrăvit. La temple dintr-astea părăsite preoți se apără cu astfel de instalații.

Marian încuviință din cap și privi cu băgare de seama în interiorul templului. Ma uitai peste umărul lui și văzui o sală care primea o lumină șezută prin ferestrele mici. În fața ușii stătea pe un soclu albicios de piatră un zeu de înălțimea unui om, care părea aurit în întregime. Și prințul șopti în spatele meu:

— Figura zeului e turnată din aur curat. Cântărește câteva sute de kilograme. Și acum îți poți închipui că bătrânul Maha

și-a apărât cu toate mijloacele zeul împotriva furtului.

— Cred – încuviințai ea – deși ar fi greu de tot pentru un hoț să scoată afară statuia din pădurea aceasta.

— Acum da – șopti Sen Thappa – dar înainte ducea un drum larg spre templu, pe care umblau căruțe și oameni. Atunci ar fi fost lesne să ducă de aici prada grea. Trei sau patru oameni ar fi făcut treaba.

— Și toată circulația asta a încetat brusc?

Întrebai eu.

— Da, când a murit Maha, acum trei ani. Sau mai bine zis când a dispărut fără urmă, în chip cu totul misterios. Cu toate cercetările, întreprinse în primul rând de vărul meu Dșang, el n-a fost regăsit. Și atunci s-a răspândit în popor zvonul că ar fi fost înghițit de zeul care se mâniase din cine știe ce motiv. De atunci templul a rămas gol.

Marian se-ntoarse brusc.

— Am auzit cuvintele dv. Alteță – zise el ciudat de îngândurat – și le-am ascultat cu mult interes. Poate că prin asta am făcut un pas spre lămurirea chestiunii.

— Ar fi comic – zâmbi Sen Thappa – dar câte nu se-ntâmplă în viață!

Marian dădu din cap doar, apoi se-ntoarse iar și intră încetișor în sala mare a templului. Observai că lovea cu bățul fiecare îmbucătură a pietrelor ce formau pardoseala, înainte de a pune piciorul; în felul, acesta se ferea să cadă în vreo deschizătură secată, în care erau atât de meșteri constructorii indieni din veacurile trecute.

Îl urmăream la pas, rotindu-mi privirea în toate părțile, fără să observăm nimic suspect, însă.

Maha cel dispărut fără urmă, pe care l-ar fi înghițit zeul de aur, nu-mi ieșea din minte. Ce taină să fie ascunsă aici?

Să ni se întâmple oare și nouă la fel? Fără voie privii figura fioroasă a zeului, pe care sculptorul îl înfățișase cu slutenie respingătoare. Cât de batjocoritor îmi rânjea gura lata, schimonosită – nasul gros, animalic părea să adulmece o nouă jertfă, iar ochii – mă cutremurai din cap până în picioare, căci acești ochi păreau vii.

Mă fulgerau din întunerecul lor – scosei un strigăt înăbușit... iată-i că se îndreaptă asupra lui Marian care stătea la câțiva metri de statuia hidoasă.

— Aha! șopti prințul lângă mine – ai văzut și d-ta? Omul misterios se află înăuntrul statuii. Asta o fac adesea și în zilele noastre preoții ca să facă pe oracolul sau să intimideze poporul. Uite și prietenul d-tale a observat.

Cu o mișcare repede, Marian ridicase capul, se holbă câteva clipe la ochii zeului, se dădu repede un pas înapoi și smulse pistolul.

Glonțul pocni și Marian, țintaș minunat, nimerii deschizătura ochiului drept al statuii. Zic „deschizătura ochiului”, căci am observat că ochii vii dispăruseră cu o zecime de secundă înainte că glonțul să pornească.

— Păcat – zise Marian – ar fost mai repede ca mine. Dar acum știe cel puțin suntem preveniți. Pun rămășag că din lăuntru statuii pornește intrarea spre gangurile tănuite de sub templu. Trebuie să intrăm deci în statuie și cred că ușa se află în spatele zeului.

— Sau statuia se dă în lături, zisei eu.

— Nu cred, căci atunci nimeni n-ar putea pătrunde înăuntru neobservat. Dar pot să încerc.

Prietenul meu lovi cu bățul lung pe partea dreaptă a statuii și în clipa următoare de jur-împrejurul soclului de piatră se dădură peste cap, în jos, plăcile pardoselei, dar în, același timp țâșniră din crăpături ascunse ale soclului, în toate părțile, tășuri lungi și sclipitoare de săbii.

Ne privirăm înspăimântați. Era ceva drăcesc. Hoțul, care ar fi încercat să zvârle jos figura de aur de pe soclu, ar fi fost străpuns, sau ar fi căzut în adâncimi misterioase, care l-ar fi înghițit pentru totdeauna.

— Frumos, n-am ce zice! făcu Marian, după câțva timp.

— Am făcut bine că m-am folosit de băț. Acum ne putem apropia fără teamă de zeu. Chepengurile nu-s prea largi așa că putem sări lesne peste ele. Și pe soclu avem loc de ajuns. Voi încerca eu întâi.

IV. ÎN PRIMEJDIE.

— **MARIANE, FII CU BĂGARE DE SEAMĂ!** îl preveni eu.

— Cine știe ce drăcovenii mai sunt ascunse în statuie!

— Da, domnule Farrow – zise și prințul.

— Fii cu ochii-n patru! Mai bine ar fi să renunțăm la cercetare căci ne primejduim fără folos și pe criminal tot nu-l vom găsi. Să ne înapoiem la Katmandu.

— Nu e vorba numai de criminalul acela – răspunse Marian – nădăjduiesc să aflu aici și lămurirea chestiunii.

Fără să mai aștepte răspuns, Marian se întoarse iar spre statuie și pipăi soclul cu brațul. Dar oricât de tare apăsa pe toate părțile, nimic nu se mișca.

— Ne putem apropia fără teamă, zise el. Examinând fiecare centimetru al pardoselei el, păși spre zeu. Eu trăsesem pistolul și observam atent găurile goale ale ochilor.

Marian stătea acum în fata deschizăturii ce se căsca în podea și care înconjura soclul de piatră. Mai încercă odată cu bățul diferite părți ale soclului, puse apoi deoparte bățul și se aplecă înainte, pentru ca să pună mâna pe soclu, între două săbii care ieșeau în afară.

Dar se ridică repede iar, căci în aceeași clipă se auzi un scârțâit înfundat și în vreme ce plăcile podului se ridicau încetîșor în jurul soclului de piatră, săbiile intrară îndărăt în piatră. Marian privi bănuitor statuia, iar eu îi zisei:

— Mariane, vino-ncoace! E prea primejdios acolo.

Prințul îl preveni și el, hotărându-l să se dea câțiva pași înapoi.

— Aș pune rămășag că omul ascuns ne observă cu băgare de seamă, zise el.

— Dar trebuie să dezleg neapărat taina de aici. Și anume – se apropia de noi și coborî glasul – trebuia s-o facem astfel încât...

Prietenul meu fu întrerupt de un strigăt al lui Pongo. Uriașul negru sări înapoi brusc, arătă în sus și răcni:

— Massers pleacă repede!

Auzirăm deasupra capetelor noastre un scârțâit puternic și fără să aruncăm o privire în sus alergarăm după Pongo. Totul se petrecu în câteva clipe; îndărătul nostru pământul se cutremură sub izbitura unei greutăți mari, care se prăbușise din înălțime.

Vrui să mă-ntorc ca să văd ce drăcovenie nouă pusese la cale dușmanul ascuns, dar în aceeași clipă pământul ne fugi de sub picioare, într-un loc pe unde trecusem cu puțin timp înainte.

Zadarnic încercarăm să sărim înapoi. Capcana era așezată cu prea mult rafinament. Izbindu-ne unul de altul căzurăm în adâncime, înainte de a ne putea da seamă ce se întâmplase, ne trezirăm pe pământ moale și deasupra noastră se închiseră scârțâind plăcile pardoselii.

— Am pățit-o! zise Marian, după câteva clipe. Acum stăm dedesubtul templului – tocmai unde voiam s-ajungem. A! Bine că nu s-a stricat lampa mea de buzunar, în cădere.

Făcu lumină și atunci văzurăm ca ne aflăm într-o pivniță, la vreo cinci metri adâncime. Aveam loc destul căci era un pătrat de vreo patru metri. Zidurile erau din blocuri trainice de piatră.

Marian îndreptă lumina spre pământ și – atunci ne cutremurărăm. Căci numeroase teste și oseminte ne dovediră că nu era cei dintâi închiși în această capcană.

— Robert, trebuie să cercetăm cu atenție pereții, zise Marian.

— Ia și tu lampa ta și caută niscaiva crăpături unde să putem începe lucrul. Trebuie să scoatem blocurile de piatră.

Mă apropiam de un perete și examinai blocurile. Și spre marea mea bucurie văzui că cimentul nu era atât de întărit după cum mă așteptam. Și atunci îl auzii pe Marian din cealaltă parte a carcerii:

— Robert, vino-ncoace! Trebuie să ne croim drum spre interiorul templului, altminteri nu ajungem afară. Aici sunt crăpături foarte largi.

Mersei într-acolo și-l și văzui pe Pongo îndepărtând cimentul cu cuțitul său pentru spintecat rechini. Lucrarăm încordați cu toții, chiar și prințul. Trebuia să ne eliberăm cât mai repede cu putință, ca să putem pune mâna pe atentatorul ascuns.

Abia peste un ceas însă izbutirăm să scoatem atâtea pietre ca să ne putem strecura prin deschizătură, Marian luminează în deschizătură și scoase o exclamație de necaz.

— Aici alături mai e o carceră – zise el. Trebuie să lucrăm mai departe.

În vreme ce el intra în cealaltă începere, prin deschizătură, prințul zise râzând:

— N-are ce să ne strice, domnule Farrow, am căpătat doar experiență.

Intrarăm în carcera a doua și lumină pereții.

Văzurăm că încăperea era amenajată pentru locuit: un culcuș moale într-un ungher, o masă și un scaun, o lampă veche cu petrol și o cană de apă. Și într-unul din pereți observă o ușă de lemn negru.

Hm... lemnul va fi mai greu de spart decât scândurile! râse Marian și se-ndreptă spre ușă.

Când ajunse, scoase o exclamație de surpriză:

— Ușa e deschisă. Acum mi se lămuresc multe. Trebuie să ne grăbim, ca să împiedecăm o eventuală crimă.

Fără să răspundă întrebărilor noastre nedumerite, trase ușa, ne făcu semn să nu vorbim și ieși cu băgare de seamă afară din carceră. Îi urmăream în vârful picioarelor și la lumina lămpilor noastre văzurăm un gang strâmt și boltit.

Câteva uși dădeau pe el și avurăm bănuiala îndreptățită că îndărătul lor erau carcere, căci erau prevăzute cu zăvoare uriașe, care nu erau închise însă.

Marian se îndreptă mai întâi la, stânga, dar acolo gangul se sfârșea după câțiva metri. Era închis deîn perete format din blocuri mari și după ce îl cercetarăm, dacă nu cumva era vreo ușă ascunsă, ne înapoiarăm și pornirăm spre dreapta. Dar și acolo dădurăm peste un zid masiv și Marian zise, după câteva clipe de chibzuială:

— Gangul e atât de lung încât cele două ziduri terminale trebuie să fie identice cu zidurile din afară ale templului. Ceea ce înseamnă că ieșirea se află îndărătul uneia din uși. Să cercetăm fiecare încăpăre la stânga și la dreapta gangului.

Îndărătul celor dintâi uși erau încăperi goale, care însă păreau să fi servit altădată tot drept carcere. În cele din urmă, Marian deschise o ușă cam pe la mijlocul gangului și zise îndată:

— Aici trebuie sa fie! Aproape direct deasupra noastră cred că se află statuia.

— Dar bine, Marian, vrei să intri într-unsă? întrebai eu.

— Da, asta vreau, pentru bunul motiv că aş dori să cuprind cu privirea templul, prin găurile ochilor, ca sa ştiu dacă în vremea asta n-aţi intrat în templu alţi duşmani. Trebuie să ne aşteptăm la toate.

— Te admir din ce în ce mai mult, domnule Farrow, zise prințul.

Când privi însă în încăperea în care intrase Marian, zise speriat:

— Atenție, păziți-vă de manivelele acelea. Așteaptă, eu mă cam pricep la de-alde astea, căci într-un alt templu am văzut o încăpăre asemănătoare, pe care mi-au lămurit-o preoții.

Marian se opri imediat, privi numeroasele manivele de formă veche din pereți și de pe podea, apoi zise:

— Dacă vi pricepeți în de-alde astea, Alteță, situația noastră se ușurează mult. Dar aş putea spune că aflu îndată scopul acestor manivele.

— Uți numai, domnule Farrow, că încăperea asta este, ca să zic așa, inima întregului templu, înainte vreme de aici erau puse în funcțiune instalațiile mecanice, care serveau pe deoparte să apere statuia, iar pe de altă parte să întărească frica în rândurile poporului superstițios. Și de la sine înțeles că tainele acestei încăperi sunt ocrotite și prin capcane drăcești.

— La asta m-am gândit și eu – zise Marian – și de aceea am mânuit numai manivelele care au înfățișarea cea mai primejdioasă. Căci cele care par mai simple pun, de sigur, în mișcare capcanele.

— Așa e! făcu prințul, surprins.

— Ai mai văzut dumneata o astfel de încăpere? De unde știi altminteri?

— Ei, nu e greu să ghicești. Când un străin nimerește într-o astfel de capcană, e pierdut prin însăși faptul acesta; se agată de manivelele care li par mai simple.

— Așa e, încuviință Sen Thappa. Vezi, manivelele astea cu înfățișare atât de nevinovată ne-ar zvârli într-o capcană nouă, din care cu greu am putea ieși. Vrei să intri în statuie? Atunci capacul trebuie să fie deschis de manivela asta de aici.

Prințul răsuci, liniștit, o manivelă mare și deasupra noastră se deschise un capac în tavan. În același timp se lăsă jos cu un zgomot slab o scară de frânghie din deschizătură.

— Vezi cât de practic el zâmbi prințul.

— Dacă te urci însă, domnule Farrow, păzește-te să atingi vreo manivelă înlăuntrul statuii.

— Firește că mă voi păzi, răspunse Marian și apucând scara de frânghie se urcă cu îndemânare.

După ce dispăru, Sen Thappa zise:

— Nu cred să descopere ceva, dar afară de curajul prietenului d-tale trebuie să admir și darul lui genial de combinațiune. A! Uite-l ca vine jos – așa dar n-a văzut nimic.

Dar Marian avea o mutră atât de serioasă încât bănuii imediat contrariul.

— Alteță – zise el – trebuie să ieșim repede afară! Cei doi Schikari pe care i-ați pus de pază ta ușa templului stau neînsuflețiți, probabil morți, pe prag. Cred că s-a făcut o crimă îngrozitoare.

Speriat, prințul murmură câteva cuvinte în limba sa, chibzui puțin, apoi răsuci o manivelă.

În zid se ivi o deschizătură.

— Pe acolo trebuie să ducă un drum într-o încăpere a templului – zise el.

— Va trebui să părăsim apoi templul prin fereastră, căci n-aș mai vrea să trec prin sala cea mare.

— Bine, Alteță, vă voi aștepta sus, dacă-mi îngăduiți s-o iau înainte. Robert, tu vii la urmă.

Prea bine nu mă simțeam când îl văzui pe Pongo dispărând în deschizătură și eu rămăsei încă în încăperea misterioasă. Așa că mă grăbii cât putui să-l urmez pe prietenul nostru negru. Îndărătul deschizăturii strâmte ducea o scară îngustă și dreaptă în sus. Urcai repede treptele și după puțin timp văzui lumina zilei.

Tovarășii mă așteptau într-o încăpere mică, de lângă sola templului. Prin găuri mici în pereți se putea vedea în întregime sala.

Prințul privi cu atențiune deschizătura ferestrei.

— Pare să nu fie nici o capcană, zise el în cele din urmă. În general se-ntâmplă să cadă de sus drugi grei și ascuțiți, de fier, când cineva intră în deschizătură. Dar aici nu pot descoperi nici o deschizătură. Vezi și d-ta, domnule Farrow.

— Cred că nu e nevoie, zise Marian, calm, se prinse de marginea deschizăturii și sări afară – veniți fără teamă, nici aici nu pare să fie vreo primejdie pe aproape. Și apoi, trebuie să ne grăbim.

— Dar ce e? întrebă prințul mirat. Pari să știi exact ce va urma acum.

— Bănuiesc cel puțin – îl auzii pe Marian răspunzând – Robert, cât poți, repede!

Cu toată făptura-i uriașă, Pongo se furișă ca un șobolan în deschizătură. Îi urmai pilda și răsuflai ușurat când mă văzui afară din templul misterios.

Marian porni îndată în jurul zidurilor vechi, îndreptându-se spre intrare. Acolo zăceau cei doi oameni pe care îi lăsase de pază prințul. Marian se aplecă deasupra lor și după ce-i examină zise serios:

— Înjunghiați pe la spate. Omul misterios din templu trebuie, așadar, să aibă un complice. Trebuie să-ncercăm acum să-i dăm de urmă. Nădăjduiesc că nu va fi greu.

Spre mirarea mea, Marian nu cercetă însă pământul, ca să descopere urme de pași, ci privi cu atențiune tufele care împrejmuiau locul. Arătă apoi spre un loc anumit și zise:

— Pe acolo au pătruns. Trebuie să-i urmăm repede, căci am pierdut timp prețios în carceră.

Se-ndreptă spre tufa arătată și se făcu nevăzut printre crengi. Când mă strecurai și eu, observai că unele crengi erau frânte și frunze rupte. Asta trebuie să se fi întâmplat de vreun ceas, căci sub dogoarea soarelui frunzele s-ar fi uscat.

Se părea că fusese târâtă o sarcină prin desiș. „Desiș” nu prea e cuvântul potrivit. Era o potecă veche de animale, aceea dea lungul căreia mergeam noi, dar acoperită de bălării. Înaintașii noștri înlăturaseră însă piedecile, astfel că avansam destul de repede.

— A! ne apropiam de un loc ciudat în mijlocul pădurii! exclamă deodată prințul.

— E o porțiune de teren cam mărișoară și golașă. De sigur că aici se adună tot soiul de fiare.

— De n-ar fi ceva mai rău, își dădu cu părerea Marian.

— Ei! făcu prințul. Cam ce-ai vrea să fie, domnule Farrow!

— Veți vedea. Dacă nu vom ajunge prea târziu, probabil că surpriza dv. va fi foarte mare. Presupunând, firește, că bănuielile mele se dovedesc întemeiate.

— Tu ai avut întotdeauna dreptate cu presupunerile tale – zisei eu – așa că vei avea și de data asta.

— Nădăjduiesc – numai să nu venim prea târziu, după cum spuneam.

Marian își iuți și mai mult pașii, iar noi îi urmarăm pilda.

— Peste câteva minute vom fi ajuns la luminiș – zise prințul.

— Eu cunosc bine ținutul, căci am împușcat odată o fiară acolo.

Merserăm mai departe și deodată, la o cotitură a potecii, Marian se opri și trase pistolul. Dar atunci zbură un glonț și Marian se aplecă fulgerător în lături.

În clipa următoare detună arma sa și urmarea fu un răcnet de moarte. Dădurăm buzna după prietenul meu, care sărise înainte. Stătea liniștit lângă un indian întins la pământ.

— N-ar fi trebuit să ridice arma împotriva mea, zise el și arătă spre găurica din mijlocul frunții mortului.

— Glonțul său a trecut la câțiva milimetri de tâmpla mea. Acum sa mergem înainte însă.

— Îl cunosc pe mort! strigă prințul.

— E un fost preot în templul lui Maha.

— Atunci să știți că presupunerile mele sunt întemeiate în toate privințele, zise Marian.

— Dar să pornim repede înainte!

Merserăm vreo cinci minute, apoi Sen Thappa șopti:

— Colo, sub brâul de pădure, se întinde luminișul. E vizitat adesea de sălbăticiuni.

Marian își iuți pașii. Poteca se tot lărgea și acum alergam unul după altul spre brâul de pădure. Ajunserăm cu toții în același timp, aruncărăm o privire asupra tufelor scunde și cu exclamații de spaimă, smulserăm puștile de pe umăr.

V.

TRĂDAREA PEDEPSITĂ.

PRIVELIȘTEA CARE NI SE ÎNFĂȚIȘĂ era atât de înfiorătoare încât la început crezui ca visez. Numai un creier asiatic ar fi putut născoci o astfel de metodă pentru înlăturarea unui dușman.

Luminișul de care amintise prințul era larg de vreo douăzeci de metri și lung cam de optzeci. Era acoperit de iarbă și mărarini și numeroasele urme de animale sub formă

de dungi negricioase dovedeau că pe locul acesta se adunau tot soiul de fiare.

Și înaintea noastră priveliștea era înfiorătoare. În fața tufelor îndărătul cărora stăteam noi se ivea din pământ capul unui om. Era un indian, a cărui figura n-o puteam recunoaște, căci eram în spatele lui.

Și dintre tufe ieșeau animale. Una, două, trei... Ca niște câini mari săreau dintre crengi, se târau o bucată pe pânțele, apoi se ridicau. Și iată-i ațintindu-și ochii spre capul îngropat în pământ. (Vezi ilustrația – de pe copertă).

Abia atunci le recunoscui. Erau hiene dintr-a celea care populează aproape întreaga Africă și sudul Asiei până în India de nord-vest.

Așa dar, cei doi criminali din templu dăduseră pe seama acestor călăi feroși pe nefericitul prizonier.

Ce trebuie să fi simțit bietul condamnat! Complet lipsit de apărare, în inima junglei, vedea apropiindu-se moartea sub forma cea mai înfiorătoare.

Hiena din frunte făcu un pas... nenorocitul scoase un țipăt care îndemnă și pe celelalte hiene să se apropie. Încă un țipăt înăbușit... și pușca lui Marian detună.

Prima hienă se prăbuși în aceeași clipă, se zvârcoli câțva timp și rămase întinsă. Celelalte două se întoarseră îndată și alergară spre tufișurile ocrotitoare.

Nu știam însă cât era de mare haita care se afla în tufiș. Dacă ar fi fost mai multe ne-ar fi putut ataca, de aceea era mai bine să cunoaștem mai întâi numărul lor.

Pușca prințului și a mea culcară la pământ cele două fiare, înainte ca ele să-ajungă la tufe. Imediat se produse mișcare în frunziș. Haita văzuse cum muriseră cei din avangardă și șterse putina în grabă. Se vor întoarce însă după câțva timp, ca să se ospăteze din hoiturile tovarășilor.

Stăturăm câteva clipe în așteptare, apoi ieșirăm din tufe și alergărăm spre nenorocitul îngropat de viu. Eu ajunsei cel dintâi, mă aplecai deasupra sa și-i trecui încetișor mâna peste cap.

El tresări, înfiorat, crezând, probabil, că-l atinge una din fiare. Apoi deschise pleoapele și mă privi cu ochii-i mari, negri. O rază de bucurie îi luminează chipul schimonosit de suferință și murmură într-o englezească fără cusur:

— Ți mulțumesc, domnule. Salvează-mă complet, te pot răsplăti.

— Noi nu cerem nici o răsplată – îi răspunsei – facem binele cu dragă inimă.

Vrui să-i mai spun câteva cuvinte de mângâiere, dar prințul mă împinse deoparte. Se aplecă și privi agitat la omul îngropat în pământ, apoi îngenunchea înaintea lui și începu să-i mângâie obraji scofâlciți.

— Bahadur, unchiul meu Bahadur! exclamă el cu glas înăbușit.

Încremenisem de uimire și mă uitam mirat la Marian. Dar prietenul meu îmi zâmbi doar și atunci știui că el bănuise asta.

— Haide, Robert – zise el apoi – colo lângă tufe sunt două sape. Trebuie să-l dezgropăm repede pe prinț.

Ne puserăm pe lucru cu zel. Furăm schimbați după câțva timp de Sen Thappa și Pongo și în curând îl eliberarăm pe prințul Bahadur, domnitorul adevărat al Nepal-ului.

Fusese legat în chip brutal și trebuirăm să-i facem masaje ca să-și revină în fire. În cele din urmă se ridică; își îmbrățișă nepotul și ne întinse mâna.

— Domnilor – zise el – puteți judeca singuri câtă recunoștință vă port. Aș vrea să aflu însă cum s-au petrecut lucrurile în amănunțime. Sen Thappa, povestește-mi, te rog, totul.

Ne așezarăm la umbra unui copac și Sen Thappa istorisi despre greutățile cu care avusese de luptat de la dispariția unchiului său și la sfârșit ajunse să vorbească de noi, cum ne chemase în ajutor și cum izbutirăm să dăm, în scurt timp, de unchiul dispărut.

Când fu gata, prințul Bahadur rămase mult timp pe gânduri, apoi zise:

— Admirația mea pentru dv., domnilor, a devenit tot atât de mare ca recunoștința ce v-o port. Pornim acum spre Katmandu, nu?

Marian zâmbi:

— Alteță, nu prea cred să vă bucurați de o primire bună acolo. Eu știu cine vroia să pună mâna pe putere și de aceea v-a luat prizonier întâi pe dv., apoi, când ne-am ivit noi, au vrut să-l înlăture pe nepotul dv. În templul cel vechi. O întrebare, vă rog: paznicul dv. din carcera templului a fost bătrânul preot Maha – nu?

— Da – răspunse Bahadur, surprins, în vreme ce Sen Thappa se holba la prietenul meu – dar nu mi-a spus niciodată de ce sunt ținut prizonier.

Marian nu ținu seamă de mutrele surprinse ale celor doi prinți, ci urmă:

— Atunci s-a dus repede la Katmandu ca să comunice noilor stăpâni că drumul e liber. Dar nu trebuie să ne ivim pe

față, ci trebuie să-l surprindem pe criminali. Alteță, sunteți siguri că soldații vă sunt credincioși?

— De sigur! strigară într-un glas amândoi prinți.

— Cu atât mai mult cu cât Dșang e comandantul suprem.

— Așa... Ofițerii s-au împăcat întotdeauna cu dl. Dșang?

— Asta nu, răspunse Sen Thappa.

— Mai ales de când a dispărut unchiul meu mi s-au plâns adesea de Dșang. Dar cu priveam asprimea lui ca o dovada a dragostei sale pentru mine și de aceea am căutat întotdeauna sa împac lucrurile.

— Așa care va să zică. Propun acum următoarele: peste vreo trei ceasuri se va înnopta. Vom putea fi atunci pe șoseaua ce duce la Katmandu, unde vom ajunge însă noaptea târziu. Asta ar primejdui mult planul meu. De aceea sunt de părere să ne înapoiem acum la templu. Poate mai sunt acolo cei patru Schikari pe care i-ați pus să stea de pază în jurul templului, la distanță mare. Merinde mai avem pe madjamuri, așa că putem înnopta fără grijă acolo și să pornim la drum mâine dimineață, căci automobilele nu se vor mai întoarce.

— Toate bune, dar de ce nu vrei să ajungem la Katmandu chiar în noaptea asta? întrebă prințul Bahadur, mirat. În clipa când mă voi ivi, se vor spulbera doar toate bănuielile ce apasă asupra nepotului meu.

— Dar e prea târziu, Alteță, răspunse Marian, cu seriozitate.

— Credeți-mă că noul stăpân va pune îndată să vă înlăture. Trebuie să-l luăm prin surprindere și cu viclenie.

— Vrei să zici că-i și cunoști pe dușmanul nostru?

— Am bănuț-o din prima zi chiar, însă abia acum am dobândit siguranța. Cu toate astea s-ar putea să ma înșel, de aceea vreau să păstrez pentru mine numele, deocamdată.

Ajunserăm la templu puțin înainte de a se înnopta, căci prințul Bahadur era prea slăbit pentru a putea merge mai repede.

Întâlnirăm unul din Schikarii puși de pază și la dorința lui Marian, Sen Thappa îi porunci să-și cheme tovarășii.

Tocmai când ajunseseră la intrarea templului, veniră patru flăcăi voinici. Zărindu-l pe prințul Bahadur, îl priviră mai întâi cu spaimă, apoi se aruncară la pământ și își exprimară bucuria în chip zgomotos.

Ridicându-se de la pământ, la o poruncă a prințului, Marian îl rugă pe acesta să-i trimită să aducă merindele și lemne pentru foc.

Când oamenii se îndepărtaseră, prietenul meu zise:

— Alteță, spuneți, vă rog, oamenilor că între timp alții au luat puterea pentru el. Dacă băieții vor să vă rămâie credincioși, ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Îmi sunt credincioși, zise Bahadur, cu hotărâre.

— Atunci planul meu va reuși. Încă o întrebare, Alteță: aveți vreun ofițer superior în armata dv. care se are cu deosebire rău cu vărul dv. Dșang?

— Ah! făcu Sen Thappa, căruia îi fusese adresată întrebarea. Acesta e Atja, comandantul gărzii princiare. Pe el îl bănuiești? Da... s-ar putea. Domnule Farrow, admir din ce în ce mai mult spiritul dv. de observație.

Marian zâmbi.

— Sunt încredințat, Alteță, ca vă așteaptă o mare surpriză, zise el. Din păcate nu va fi prea plăcută pentru dv.

— Ai dreptate, domnule Farrow – răspunse Sen Thappa – pentru Atja aș fi pus mâna în foc.

Convorbirea fu întreruptă din pricina înapoierii Schikarilor. După ce încinseră un foc în luminișul din fața templului, îngropată cadavrele camarazilor lor uciși.

Când sfârșiră, prințul Bahadur le lămurii cum stau lucrurile, iar cei patru indieni îl încredințară că-i rămân credincioși.

Îmbucărăm ceva, apoi prințul Bahadur se întinse pe culcușul de frunziș pe care i-l făcuseră Schikarii.

Deoarece aceștia se însărcinară cu paza, ne puturăm deda și noi odihnei. Dar noaptea n-avea să treacă în liniște.

Mă trezii brusc, simțindu-mă atins de cineva. Și în clipa următoare un fior de spaimă îmi străbătu trupul, căci când deschisei ochii văzui un cobra mare, încolăcită lângă capul meu în același timp simții că se mișcă ceva la picioarele mele.

Acum îmi dădu în gând că vechiul templu ascundea, de sigur, nenumărate reptile veninoase, care erau atrase de căldura focului. Nu îndrăzneam să țip. Tot ce puteam face era să rămân neclintit, căci cea mai mică mișcare ar fi putut însemna moartea.

Mă gândeam cu groază că va trebui, poate, să rămân așa până dimineață. Și nu numai eu, ci toți care se aflau în jurul focului.

Dar nu fu așa. Santinela veni lângă foc ca să mai arunce lemne. Îi auzii scoțând un țipăt de spaimă, apoi își strigă camarazii.

Rămăsei în admirație văzând cu câtă îndemânare și sânge rece ne scăpară cei patru indieni de musafirii nepoftiți. Fără

nici o armă se apropiară cu băgare de seamă și înhățând șerpilor cu ambele mâini, zvârliră câte doi câte colo.

De cinci ori la rând făcură la fel, ceea ce însemna că se aciuiseră douăzeci de reptile lângă focul nostru. Cei doi prinți și camarazii mei se treziră și dâșii la atingerea trupurilor reci și rămaseră nemișcați ca și mine.

Acum ne ridicarăm și prințul Bahadur mulțumi oamenilor.

Ca apărare împotriva unei noii vizite a șerpilor, fu aprins al doilea foc pe pragul templului. Ne culcarăm apoi la loc și somnul nu ne mai fu turburat.

Îndată după răsăritul soarelui ne trezi santinela. Îmbucărăm ceva, apoi pornirăm prin pădure spre șoseaua care ducea la Katmandu.

Marian socotise bine că abia spre seară vom ajunge acolo, căci prințul Bahadur nu putea merge prea repede. Începu să ne povestească suferințele îndurate în cursul celor trei ani. Zăcuse în carcera grozavă de sub templu, numai un ceas pe zi având dreptul să facă o plimbare în luminișul de lângă eleșteu, însoțit de Maha sau celălalt preot, cu arma întinsă. Numai nădejdea că va fi salvat odată îl oprise să încerce să-și răpună paznicul.

Apoi ceasurile de groază din ziua trecută. Cei doi paznici se iviseră deodată în carceră, îi legaseră, îi puseseră căluș și-l duseseră repede în pădure, până în luminișul unde săpară groapa. Și după ce-l vârâră în pământ se îndepărtară și Maha îi strigă în batjocură că-și poate chema acum salvatorii.

În depărtare se iviră casele din Katmandu. Mai zăbovirăm o jumătate de ceas într-o pădurice, până se înnopta, apoi merserăm înainte.

Spre mirarea tuturor, Marian rugase pe prinți să-l conducă la locuința lui Atja. Comandantul gărzii palatului. Dorința îi fu împlinită.

Ajunserăm în fața casei impunătoare. Marian trimise înăuntru doi Schikari, care să-l poftească pe comandant în vestibul.

Prin geamurile ușii îl văzurăm pe indianul înalt în uniformă-i pompoasă, coborând treptele. Atunci Marian deschise ușa și rugă pe prinți să intre. Aceștia se supuseră, surprinși.

Când însă Atja îi văzu, alergă spre ei cu exclamații de bucurie și se aruncă la pământ. Și bucuria lui era atât de sinceră încât Bahadur și Sen Thappa se uitară uimiți la prietenul meu.

— Știam, domnilor, că Atja vă este credincios – zâmbi Marian.

— Trădătorul e din nenorocire... Dșang.

Prinții făcură un pas îndărăt, îngroziți. Dar înainte să poată pune vreo întrebare, cuvintele lui Marian fură confirmate de Atja, care zise cu tristețe:

— Dșang a pus mâna pe putere în complicitate cu Siga și bătrânul Maha. Eu n-aș mai fi fost de mult în viață dacă soldații mei nu mi-ar fi fost atât de credincioși.

— Așa mi-am spus și eu – zâmbi Marian – de aceea v-am și întrebat, Alteță. Acum să-i luăm prin surprindere pe domnii din palat îi rog pe domnul Atja să-și adune trupele.

Cred că niciodată o armată nu și-a făcut datoria cu mai multă tragere de inimă. În câteva minute palatul princiar fu ocupat de trupele credincioase și cei doi prinți urcară scara largă cu toată solemnitatea cuvenită.

Când intrarăm în sala mare în care se afla Dșang cu miniștrii, văzurăm chipuri înlemnite de spaimă. Dar se dovedi apoi că cei mai mulți sfetnici rămăseseră totuși credincioși prinților.

Numai câțiva se grăbiseră să se alăture noilor stăpâni. Aceștia fură executați peste câteva zile, împreună cu Dșang, Siga și Maha.

Câteva zile ramaserăm oaspeții prinților recunoscători, apoi pornirăm spre noi aventuri. »

— Ți le voi istorisi cu alt prilej, dragă George, își încheia povestirea doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **PRINȚUL DIN NEPAL.**

În următorul număr:

DOMNIȚA JUNGLEI.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

